

Sygn. akt III AUa 1969/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Szczepaniak-Cicha

Sędziowie: SSA Iwona Szybka (spr.)

SSA Dorota Rzeźniowiecka

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Nagy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 sierpnia 2016 r. w Ł.

sprawy **A. K.** przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.**

o wysokość emerytury

na skutek apelacji A. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 20 sierpnia 2015 r. sygn. akt VI U 1307/14

1. uchyla zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przekazuje sprawę do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. do ponownego rozpoznania;

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. na rzecz A. K. koniecznego kwotę 30 (trzydzieści) zł tytułem zwrotu kosztów procesu za II instancję.

Sygn. akt III AUa 1969/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 sierpnia 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. ustalił wysokość emerytury A. K. i podjął wypłatę świadczenia od dnia 1 czerwca 2014r.

Odwołanie od tej decyzji wniósł A. K. wskazując, że wcześniejszą decyzją z dnia 22 sierpnia 2013r. organ rentowy przyznał mu prawo do emerytury i obliczył wysokość świadczenia na kwotę 5223,79 zł brutto, natomiast decyzją z dnia 5 sierpnia 2014r. wysokość emerytury została obniżona i ustalona na kwotę 4893,27 zł, co jest dla wnioskodawcy krzywdzące i niezrozumiałe.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 sierpnia 2015r. Sąd Okręgowy w Płocku oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach: wnioskodawca miał ustalony kapitał początkowy decyzją z dnia 13.05.2002 r. w kwocie 256.693,80 zł. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono z 10 kolejnych lat kalendarzowych 1989 - 1998. Wskaźnik wysokości wyniósł 336,83 % i został ograniczony do 250 %, a podstawa wymiaru wyniosła 3.052,23 zł. Na dzień 1.01.1999 r. ubezpieczony udokumentował 25 lat i 3 miesiące okresów składkowych, tj. 303 miesięcy. Stosownie do art. 185 ustawy kapitał początkowy podlegał przeliczeniu poprzez dodanie do okresów składkowych 81 miesięcy. Decyzją z dnia 18.07.2013 r. przeliczono kapitał

początkowy - z zastosowaniem art. 185, który wyniósł 312.981,68 zł. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto udokumentowane wynagrodzenie / podstawę wymiaru składek z okresu 10 lat kalendarzowych (1993 - 2002). Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 333,89 % i został ograniczony do 250 %, a podstawa wymiaru wyniosła 7.702,10 zł. Ubezpieczony udowodnił do dnia 25.06.2013 r. okres składkowy w wymiarze 39 lat, 4 miesiące i 29 dni, tj. 472 miesiące oraz okres nieskładkowy w wymiarze 5 miesięcy i 9 dni, tj. 5 miesięcy. Emerytura obliczona na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej wyniosła 4.699,82 zł. Do obliczenia emerytury na podstawie art. 26 przyjęto: średnie dalsze trwanie życia - 254,5 miesięcy; zwaloryzowany kapitał początkowy 975.878,01 zł; składki zewidencjonowane z uwzględnieniem waloryzacji - 353.577,22 zł.

Emerytura obliczona na podstawie art. 26 wyniosła 5.223,79 zł. Emerytura obliczona na podstawie art. 183 wyniosła 5.118,99 zł.

Decyzją z dnia 22.08.2013 r. ubezpieczonemu przyznano emeryturę na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej od dnia 1 lipca 2013 r. w wysokości obliczonej na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w wysokości 5.223,79 zł. Wypłata emerytury podlegała zawieszeniu ze względu na kontynuowanie zatrudnienia.

W dniu 30.06.2014 r. ubezpieczony złożył wniosek o podjęcie wypłaty emerytury, do którego świadectwo pracy poświadczające rozwiązanie stosunku pracy.

Decyzją z dnia 5 sierpnia 2014 r. organ rentowy ustalił wysokość emerytury od 1 czerwca 2014 r. na kwotę 4.893,27 zł. Do obliczenia emerytury na podstawie art. 26 przyjęto: średnie dalsze trwanie życia - 246,90 miesięcy; zwaloryzowany kapitał początkowy 339.525,96 zł, składki zewidencjonowane z uwzględnieniem waloryzacji - 868.621,21 zł. Podstawę obliczenia emerytury stanowiła kwota zwaloryzowanych składek na koncie ubezpieczonego i zwaloryzowanego kapitału początkowego. Na dzień ustalenia prawa do emerytury w II kwartale 2014 r. ostatnia roczna waloryzacja składek i kapitału początkowego została przeprowadzona za 2013 r.

Sąd Okręgowy wskazał, że spór w sprawie dotyczył zasady waloryzacji kapitału początkowego, a w efekcie obliczenia emerytury na podstawie art. 26 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Niesporne było, że A. K. miał ustaloną emeryturę pierwszą decyzją z dnia 22 sierpnia 2013 r. w kwocie 5.223,79 zł, natomiast nie była to decyzja ustalająca ostatecznie jej wysokość, ponieważ wnioskodawca kontynuował stosunek pracy. Wysokość emerytury podlegała ostatecznemu ustaleniu na dzień rozwiązania stosunku pracy.

W celu sprawdzenia prawidłowości rachunkowego wyliczenia emerytury Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłej z zakresu rachunkowości i księgowości E. D.. Biegła oceniła, że rachunkowe wyliczenie emerytury w decyzji z dnia 5 sierpnia 2014 r. jest prawidłowe. Różnica w wysokości emerytury ustalonej w decyzji z dnia 05.08.2014r. w stosunku do wysokości emerytury ustalonej w decyzji z dnia 22.08.2013r. wynika z daty rozpoczęcia wypłaty emerytury. W decyzji z dnia 22.08.2013r. zostało ustalone, że emerytura będzie wypłacana od 01.07.2013r. na podstawie wniosku odwołującego z dnia 02.07.2013r., więc waloryzacja składek i kapitału początkowego dokonana została na podstawie art. 25 i 25a ustawy o emeryturach i rentach, czyli waloryzacja składek i kapitału początkowego została dokonana rocznymi wskaźnikami do 2012r. włącznie i wskaźnikiem kwartalnym za I kwartał 2013r., który wynosił 114,60%. Natomiast w decyzji z dnia 05.08.2014r. na wniosek odwołującego zostało ustalone, że emerytura będzie wypłacana od 01.06.2014r., więc emerytura została ustalona na dzień 01.06.2014r. W przypadku ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego w czerwcu składki i kapitał początkowy podlegają zgodnie z art. 25 ustawy emerytalnej waloryzacji rocznym. Nie podlegają waloryzacji kwartalnym. Gdyby odwołujący rozwiązał stosunek pracy w I kwartale, w kwietniu, maju, w III kwartale lub w IV kwartale 2014r. to wówczas kapitał początkowy i składki podlegałyby oprócz waloryzacji rocznej także kwartalnej, tj. w przypadku ustalenia wysokości emerytury:

- w pierwszym kwartale 2014r. - składki i kapitał początkowy podlegałyby waloryzacji rocznym do 2012r. włącznie i kwartalnym za I, II i III kwartał 2013r.

- w kwietniu lub maju 2014r. - składki i kapitał początkowy podlegałyby waloryzacji wskaźnikami rocznymi do 2012r. włącznie i kwartalnymi za I, II, III, IV kwartał 2013r.
- w III kwartale 2014r. - składki i kapitał początkowy podlegałyby waloryzacji rocznej do 2013r. włącznie i wskaźnikiem kwartalnym za I kwartał 2014r. wynoszącym 112,02%
- w IV kwartale 2014r. - składki i kapitał początkowy podlegałyby waloryzacji rocznej do 2013r. włącznie i kwartalnej za I i II kwartał 2014r.

Różnice w wysokości emerytury wynikają stąd, że wskaźnik waloryzacji za I kwartał każdego roku jest wysoki. Gdyby odwołujący rozwiązał stosunek pracy np. 5 lipca 2014r. i zawnioskował o wypłatę emerytury w lipcu 2014r. to składki i kapitał początkowy podlegałyby jeszcze waloryzacji wskaźnikiem za I kwartał 2014r. wynoszącym 112,02% i emerytura byłaby wyższa.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie za bezzasadne. Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia wskazał art. 24 i art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. A. K. domagał się kwartalnej waloryzacji swego kapitału początkowego, zaś ZUS dokonał waloryzacji wskaźnikiem rocznym za 2013 r. jak wynika z analizy przepisów oraz opinii biegłej z zakresu rachunkowości. Z uwagi na fakt, że wnioskodawca wystąpił o emeryturę w czerwcu 2014 r., dokonana została waloryzacja roczna. Waloryzacja kwartalna dokonywana jest tylko wówczas, gdy na emeryturę przechodzi się w miesiącu kwietniu lub maju, nie zaś w czerwcu, gdyż w czerwcu już kolejna waloryzacja roczna. Prawidłowo zatem organ rentowy ustalił kapitał początkowy, zwaloryzowany wskaźnikiem rocznym za 2013 rok w wysokości 104,54 %.

Apelację od powyższego wyroku wniósł A. K.. Zaskarżył wyrok w całości zarzucając błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez przyjęcie, że waloryzacja kapitału początkowego oraz składek powinna odbywać się tylko na zasadach rocznych, z pominięciem waloryzacji kwartalnej.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o ponowne przeliczenie emerytury z uwzględnieniem rocznej waloryzacji kapitału początkowego oraz składek do roku 2012 włącznie i wskaźnikami kwartalnymi za I, II, III, IV kwartał 2013 roku na podstawie art. 25 i 25a ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja ubezpieczonego okazała się skuteczna, gdyż zaskarżony wyrok nie odpowiada prawu.

Jak wynika z niespornych ustaleń faktycznych, A. K. w dniu 2 lipca 2013r. złożył wniosek o emeryturę, a Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 22 sierpnia 2013r. przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 1 lipca 2013r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Wysokość emerytury została ustalona na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS na kwotę 5223,79 zł. Wypłata emerytury została zawieszona z powodu kontynuowania zatrudnienia. Organ rentowy poinformował, że wysokość emerytury zostanie ustalona w ostatecznej kwocie z chwilą podjęcia wypłaty emerytury, tj. po rozwiązaniu stosunku pracy. W dniu 30 czerwca 2014r. A. K. złożył wniosek o podjęcie wypłaty świadczenia załączając świadectwo pracy. Decyzją z dnia 5 sierpnia 2014r. organ rentowy podjął wypłatę świadczenia od 1 czerwca 2014r. i ponownie ustalił jego wysokość, przy czym obliczając emeryturę w wariantcie kapitałowym zastosował mechanizm rocznej waloryzacji składek i kapitału początkowego, a to sprawiło, że emerytura okazała się niższa, niż wyliczona decyzją z dnia 22 sierpnia 2013r.

Istota niniejszego sporu dotyczy dokonanego przez pozwanego ponownego ustalenia podstawy obliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego (w szczególności przyjętego mechanizmu waloryzacji składek i kapitału początkowego), w sytuacji, gdy prawo do emerytury, nabyte z mocy art. 24 ustawy emerytalnej, zostało przyznane i ustalone co do wysokości od dnia 1 lipca 2013r., decyzją organu rentowego dnia 22 sierpnia 2013r., z jednoczesnym zawieszeniem

wypłaty świadczenia z uwagi na kontynuowanie przez uprawnionego zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy bez rozwiązania stosunku pracy.

Punktem wyjścia do analizy zagadnienia prawnego, jakie wystąpiło rozpoznawanej sprawie, jest zrozumienie formuły wymiaru emerytury przewidzianej w art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.), która osadzona została w systemie zdefiniowanej składki, co oznacza, że wysokość świadczenia zależy od sumy zaewidencjonowanych składek na ubezpieczenia na indywidualnym koncie ubezpieczonego, z uwzględnieniem ich waloryzacji, jak i zwaloryzowanego kapitału początkowego (art. 25 i 26 tej ustawy), a suma ta dzielona jest przez średnie dalsze trwanie życia, o którym mowa w art. 173 ust. 2, ustalone dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę osoby, dla której obliczana jest emerytura. Kapitał początkowy stanowi odtworzenie składek na ubezpieczenia sprzed wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, tj. przed wprowadzeniem ustawowego obowiązku ewidencjonowania przez ZUS indywidualnych składek każdej osoby podlegającej ubezpieczeniu społecznemu. Kapitał ten ewidencjonowany jest na koncie ubezpieczonego i corocznie waloryzowany, poczynając od 1 czerwca 2000 r., a następnie każdego 1 czerwca kolejnego roku, według reguł przewidzianych dla waloryzacji składek, a więc przez zastosowanie wskaźników waloryzacji. Z kolei waloryzacja składek, po myśli art. 25 ust. 5 ustawy emerytalnej, polega na pomnożeniu zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego składek przez wskaźnik waloryzacji, o którym mowa w ust. 6-10. Składki zgromadzone na indywidualnych kontach ubezpieczonych w pierwszym rzędzie poddawane są waloryzacji rocznej, dokonywanej od 1 czerwca każdego roku, poczynając od waloryzacji w 2000 r., natomiast waloryzacja kwartalna, uregulowana w art. 25a ustawy emerytalnej, jest dopełnieniem mechanizmu waloryzacji rocznej. Waloryzacja kwartalna adresowana jest przede wszystkim do tej grupy ubezpieczonych, dla których pozostanie tylko przy ostatniej waloryzacji rocznej skutkowałoby nieobjęciem waloryzacją składek za określone okresy (podzielone na kwartały) i ci ubezpieczeni byłiby w sytuacji mniej korzystnej, od osób przechodzących na emeryturę bezpośrednio po waloryzacji rocznej. Ustawodawca dodatkowo wprowadził waloryzację kwartalną, która oczywiście nie zastępuje i nie eliminuje waloryzacji rocznej, będącej zasadą.

Mechanizm waloryzacji rocznej polega na tym, że w czerwcu danego roku waloryzuje się składki należne do końca poprzedniego roku kalendarzowego, podlegające zaewidencjonowaniu na koncie ubezpieczonego do dnia 31 stycznia następnego roku (art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych - t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 121 ze zm.), będącego rokiem waloryzacji. Wskaźnik waloryzacji rocznej za poprzedni rok ogłaszany jest do dnia 25 maja kolejnego roku i tym wskaźnikiem dokonuje się waloryzacji w miesiącu czerwcu. Waloryzacja roczna oznacza więc podwyższenie (zwaloryzowanie) kwoty składek należnych do końca poprzedniego roku, a wpłaconych do dnia 31 stycznia roku waloryzacji.

Natomiast składki należne za okres po 31 grudnia, które nie są objęte kolejną waloryzacją roczną (gdyż ta nastąpi już po przyznaniu i obliczeniu wysokości świadczenia), podlegają waloryzacji kwartalnej, o której mowa w art. 25a ustawy emerytalnej. W trybie art. 25a ustawy waloryzowana jest kwota składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego na ostatni dzień pierwszego miesiąca kwartału, za który przeprowadza jest waloryzacja, powiększona o kwoty uzyskane w wyniku poprzednich waloryzacji kwartalnych. Jest to system obliczeń o charakterze narastającym i oznacza dodawanie kwoty wynikającej z poprzedniej waloryzacji i kwoty składek należnych za dany kwartał oraz podwyższanie tej sumy wskaźnikiem waloryzacji kwartalnej.

Zastosowanie powyższych reguł oznacza, że podstawę obliczenia emerytury będzie stanowić suma składek po ostatniej rocznej waloryzacji powiększona o poddane waloryzacji kwartalnej składki należne za dalszy okres do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc początkujący wypłatę.

Stosowanie mechanizmu waloryzacji kwartalnej w odniesieniu do emerytur ustalanych dla różnych grup ubezpieczonych, w szczególności emerytur obliczanych w miesiącu czerwcu (miesiąc drugiego kwartału, a jednocześnie miesiąc dokonywania waloryzacji rocznej) wzbudziło kontrowersje nie tylko w praktyce ZUS, ale i w judykaturze. Egzemplifikacją tych rozbieżności było przedstawienie w 2015 r. przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku (III AUa 8/15) i Sąd Apelacyjny w Łodzi (III AUa 430/14) Sądowi Najwyższemu w trybie art. 390 k.p.c. zagadnień

prawnych budzących poważne wątpliwości na gruncie art. 25a ustawy emerytalnej. Wprawdzie nie doszło podjęcia uchwał z przyczyn wskazanych przez Sąd Najwyższy, ale w motywach postanowień z dnia 6 października 2015 r., III UZP 9/15 (Legalis nr 1336504) oraz z dnia 3 listopada 2015 r., III UZP 12/15 (Legalis nr 1349157) Sąd Najwyższy szczegółowo wyłożył, jak stosować mechanizm waloryzacji rocznej i kwartalnej do emerytur kapitałowych obliczanych w poszczególnych okresach obrachunkowych. Sąd drugiej instancji wykładnię dokonaną w tych orzeczeniach podziela.

W uzasadnieniu postanowienia z dnia 6 października 2015r. i z dnia 3 listopada 2015r. Sąd Najwyższy jednoznacznie wyjaśnił, że kwotę emerytury w systemie zdefiniowanej składki ustala się tylko raz, albo w dniu nabycia prawa, albo w dniu realizacji ryzyka. Tak ustalona emerytura może być już tylko powiększona w przypadku dalszego opłacania składek w sposób podany w art. 108 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W odniesieniu do emerytury nabytej na podstawie art. 24 ustawy nie ma odpowiednika art. 110 tej ustawy, pozwalającego na ponowne ustalenie świadczenia w sytuacji zawieszenia prawa ze względu na nierozwiązanie stosunku pracy. W dniu wejścia w życie art. 25 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ryzykiem emerytalnym było osiągnięcie wieku, a zatem wypłata emerytury przysługiwała bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Decyzja wydawana była tylko jeden raz i w ustawie nie przewidziano przepisu ustalającego tryb przeliczenia podstawy wymiaru emerytury w systemie zdefiniowanej składki.

W uzasadnieniu obu postanowień Sąd Najwyższy zilustrował właściwy model waloryzacji składek na przykładzie wniosku o emeryturę złożonego w maju 2013r. i w maju 2014 r. W obu przypadkach w stanach faktycznych spraw ubezpieczeni mieli przyznane prawo do emerytury od maja (2013 lub 2014r.), a wypłata emerytur była zawieszona na skutek kontynuowania zatrudnienia. W obu przypadkach wnioski o podjęcie wypłaty złożone były w czerwcu, i w obu podjęcie wypłaty nastąpiło od 1 czerwca po ponownym ustaleniu wysokości emerytury i jej obniżeniu na skutek waloryzacji rocznej.

W uzasadnieniu postanowienia z dnia 3 listopada 2015r. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że wysokość emerytury ubezpieczonego w systemie zdefiniowanej składki ustalona została prawidłowo w maju 2013 r., w dniu nabycia przez niego prawa do emerytury. Wówczas ostatnią waloryzacją roczną jest waloryzacja przeprowadzona w dniu 1 czerwca 2012 r., dotycząca składek wpłaconych do końca 2011 r. i zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do dnia 31 stycznia 2012 r. Waloryzacji kwartalnej podlegają zaś kwoty składek należnych poczynając od dnia 1 stycznia 2012 r., które nie będą poddane kolejnej rocznej waloryzacji. Na podstawie obliczenia emerytury przyznanej w maju 2013 r. składa się zatem - obok zwaloryzowanego kapitału początkowego - suma: 1) kwoty składek ustalonej po ostatniej rocznej waloryzacji przeprowadzonej 1 czerwca 2012 r.; 2) kwoty składek należnych za 2012 r. poddanych waloryzacji kwartalnej w myśl art. 25a ust. 2 pkt 2 ustawy, 3) nominalnej kwoty składek należnych za okres po zakończeniu czwartego kwartału 2012 r. do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc wypłaty emerytury, które w świetle art. 25a ust. 2 pkt 2 ustawy nie podlegają waloryzacji kwartalnej, gdyż ta kończy się wraz z czwartym kwartałem 2012 r., a jednocześnie nie zostają objęte kolejną waloryzacją roczną, przypadającą na dzień 1 czerwca 2013 r. Sąd Najwyższy wyjaśnił też, że podjęcie wypłaty emerytury ubezpieczonego od czerwca 2013 r. nie uzasadniało ponownego obliczenia podstawy wymiaru świadczenia.

Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy zasadnicze znaczenie ma fakt, że kwotę emerytury w systemie zdefiniowanej składki ustala się tylko raz, albo w dniu nabycia, albo w dniu realizacji ryzyka, a potem tak obliczona emerytura może być już tylko powiększana w przypadku dalszego opłacania składek w sposób podany w art. 108 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 lutego 2016, III AUa 267/15, L.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 3 marca 2016, III AUa 520/15, L.). Oznacza to, że skoro wnioskodawca miał ustaloną podstawę obliczenia emerytury i wysokość emerytury w decyzji z dnia 22 sierpnia 2013r., to ani zawieszenie wypłaty, ani informacja, że wysokość świadczenia zostanie ostatecznie ustalona w decyzji podejmującej wypłatę, nie może powodować ponownego obliczenia podstawy obliczenia świadczenia. Podstawa wysokości emerytury ubezpieczonego ustalona została prawidłowo na dzień 1 lipca 2013r., to jest w dniu nabycia prawa do emerytury, decyzją z dnia 22 sierpnia 2013r. Przy ustalaniu podstawy wysokości emerytury na lipiec 2013 r. ostatnią waloryzacją roczną jest waloryzacja przeprowadzona 1 czerwca 2013 r., dotycząca składek należnych do końca 2012 r., a zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do dnia 31 stycznia 2013 r. Waloryzacji kwartalnej podlegają natomiast, zgodnie z art. 25a ust. 2 pkt 4 ustawy składki należne za pierwszy kwartał 2013 r.,

które nie będą podlegały waloryzacji rocznej, skoro ta przeprowadzona będzie w dniu 1 czerwca 2014 r. (czyli po przyznaniu ubezpieczonemu prawa do emerytury i ustaleniu podstawy jej wysokości). W konsekwencji na podstawie obliczenia emerytury ubezpieczonego przyznanej mu od dnia 1 lipca 2013 r. składa się obok zwaloryzowanego kapitału początkowego, również suma:

- kwoty składek ustalonej po ostatniej rocznej waloryzacji przeprowadzonej 1 czerwca 2013 r.,

- kwoty składek należnych za 2013 r. poddanych waloryzacji kwartalnej w myśl art. 25a ust. 1 pkt 3 ustawy, obejmująca stan konta po pierwszym kwartale 2013 r. (kwota składek zaewidencjonowanych do końca kwietnia tego roku) zwaloryzowany wskaźnikiem waloryzacji za pierwszy kwartał 2013 r.;

3) nominalnej kwoty składek należnych za okres po zakończeniu pierwszego kwartału 2013 r. do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc wypłaty emerytury, które w świetle art. 25a ust. 1 pkt 3 ustawy nie podlegają waloryzacji kwartalnej, gdyż ta kończy się wraz z pierwszym kwartałem 2013 r. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2015 r., III UZP 9/15, L.)

W świetle powyższego brak było podstaw do ponownego ustalenia podstawy wysokości emerytury ubezpieczonego w czerwcu 2014 r. z zastosowaniem waloryzacji rocznej składek w dniu 1 czerwca 2014 r. Wobec faktu, że ubezpieczony rozwiązał stosunek pracy z dniem 27 czerwca 2014 r. i 30 czerwca 2014 r. i wystąpił z wnioskiem o podjęcie wypłaty, przeliczenie wysokości emerytury, a nie jej podstawy, powinno nastąpić z uwzględnieniem składek opłaconych w okresie od uzyskania prawa do emerytury, do podjęcia jej wypłaty, czyli za okres od dnia 1 lipca 2013r. do dnia 31 maja 2014 r. w oparciu o art. 108 ustawy emerytalnej. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 czerwca 2016r., III AUa 1108/15).

Tymczasem organ rentowy w czerwcu 2014 r. dokonał ponownego ustalenia podstawy obliczenia emerytury, toteż zaskarżona decyzja nie może pozostać w obrocie. Uchyleniu podlega zarówno więc zaskarżony wyrok jak i decyzja organu rentowego. Sąd Okręgowy nie rozpoznał istoty sprawy w aspekcie braku jakichkolwiek podstaw prawnych do ponownego ustalania podstawy wysokości emerytury kapitałowej w czerwcu 2014 r., tj. po rozwiązaniu stosunku pracy A. K., skoro ustalenie wysokości emerytury w systemie zdefiniowanej składki nastąpiło w lipcu 2013 r. w związku z nabyciem prawa do tego świadczenia. Tak rozumianej istoty sprawy Sąd Okręgowy nie dostrzegł i nie rozpoznał, co skutkuje uchyleniem orzeczenia w myśl art. 386 § 4 k.p.c. Sąd drugiej instancji uchylił zaskarżony wyrok, jak i poprzedzającą go decyzję i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu - art. 477^{14a} k.p.c. w związku z art. 386 § 4 k.p.c. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P., podejmując wypłatę emerytury na rzecz A. K. od 1 czerwca 2014 r., ustali wysokość emerytury przysługującej ubezpieczonemu na podstawie art. 24 ustawy emerytalnej w myśl zasad zawartych w art. 108.